

सम्पादकीय

अराजकताको आगो

सामाजिक सञ्जालको मनपरी प्रयोगले अहिले समाजमा अराजकता बढेको छ । कसैलाई प्रमाणहिन आरोप लगाउने र त्यही आरोपको विश्वासमा धारणा बनाइँदा समाजमा भ्रम धेरै बढेको छ । त्यही भ्रमले समाजमा अराजकता मौलाउँदै गएको छ । समाजमा मौलाएको अराजकताले देशलाई बर्बादीतिर लैजाने जोखिम बढेको छ ।

प्रधानमन्त्री केपी ओलीलगायतलाई तथ्यहिन आरोप लगाइरहेका दुर्गा प्रसाईंले गलत प्रचार गरेर समाजमा अराजकताको आगो भोसिरहेका छन् । प्रसाईंले प्रधानमन्त्री ओलीले कम्बोडियामा करोडौं लगानी गरेको प्रचार गर्दै आएका छन् । आफूसँग प्रमाण रहेको बताउँदै आएका प्रसाईंको प्रमाणको आधिकारिता केही छैन । प्रहरीले केही समयअघि विद्युतीय कारोबार ऐनअन्तर्गत पक्राउ गरी कानुनी दायरामा ल्याएको थियो । अहिले पुनः उनी पक्राउ परेका छन् । उनलाई प्रहरीले साइबर अपराध ऐनअन्तर्गत अनुसन्धान अघि बढाइरहेको छ । उनलाई मानहानी, किर्तिलगायतमा पनि अनुसन्धान गर्ने प्रहरीको तयारी छ ।

प्रसाईं मात्रै होइनन्, सामाजिक सञ्जालमा अभियन्ता भन्न रुचाउने पूर्व सचिव भीम उपाध्यायले अरूकाविरुद्ध मनपरी पोष्ट गर्ने र टिप्पणी गर्दै आएका छन् । समाजमा नाम चलेका अनुहार र पात्र नै अरूको चरित्रहत्या गरेर समाजमा वितृष्णा र नकारात्मक मनोविज्ञान तयार गरेका छन् । अहिले समाजमा चौतर्फी निराशा छ, यो बेला समाजमा अविश्वास र आशंका चुलिएको छ । यस्तो बेला जिम्मेवार नागरिकले अविश्वासलाई विश्वासमा बदलेर समाजको निराशालाई बदल्ने हो । निराशाले समाजलाई सही दिशामा लैजाँदैन । सरकार र राजनैतिक दललाई कमजोर बनाउने ‘मिशन’ अनुसार चालिएका कदम पटककै स्वाभाविक होइनन् ।

सामाजिक सञ्जालको गलत प्रयोगले निम्त्याएको जोखिमलाई सामान्य ढंगले लिनु हुँदैन । यसले जातीय सद्भाव खल्बलाउन सक्छ, सामाजिक सद्भाव बिर्गान सक्छ । सहिष्णुता र मेलमिलापको वातावरण बिर्गान सक्छ । आपसी सद्भावको वातावरण कायम गर्न सामाजिक सञ्जालको सही प्रयोग सहयोगी बन्न सक्छ ।

सामाजिक सञ्जाललाई भ्रमको सञ्जाल बनाउनेहरु कानुनी दायरामा ल्याइनु स्वाभाविक छ । यो सामाजिक सञ्जाललाई नियमन गर्न कमजोर कानुनले अब संभव छैन । बदलिंदो परिवेशमा सञ्जालको नियमन गर्न कानुनमा सुधार गर्न जीत आवश्यक छ, प्रहरीको साइबर ब्यूरोलाई साधनस्रोत सम्पन्न बनाउन उत्तिकै आवश्यक छ ।

नेप्से परिसूचकमा उच्च अङ्कको गिरावट

काठमाडौँ । नेपाल स्टक एक्सचेञ्ज (नेप्से) परिसूचकमा मंगलबार उच्च अङ्कको गिरावट देखिएको छ । नेप्से परिसूचक ५१ दशमलव ११ अङ्कले घटेर दुई हजार सात सय दुई दशमलव ६५ को विन्दुमा कायम भएको हो । यो एक दशमलव ८५ प्रतिशतको गिरावट हो ।

तीन सय १० कम्पनीको दुई करोड २५ लाख ८८ हजार दुई सय ४७ किता शेयर एक लाख पाँच हजार आठ सय २७ पटक खरिदबिक्री हुँदा रु १० अर्ब ४६ करोड ८३ लाख २० हजार पाँच सय २१ बराबरको कारोबार भएको छ । सबैभन्दा धेरै होटल तथा पर्यटन समूह तीन दशमलव १७ र जलविद्युत् समूह तीन दशमलव ०७ प्रतिशतले घटेको छ ।

बैंकिङ एक दशमलव ११, विकास बैंक दुई दशमलव २९, वित्त दुई दशमलव ३१, लगानी दुई

दशमलव ०८, जीवन बिमा एक दशमलव ९४ र उत्पादन तथा प्रशोधन एक दशमलव ४८ प्रतिशतले घटेको छ ।

लघुवित्त समूह एक दशमलव ५०, म्युचुअल फन्ड शून्य दशमलव १५, निजीवन बिमा एक दशमलव ६९, व्यापार दुई दशमलव २१ र अन्य समूह एक दशमलव ५८ प्रतिशतले घटेको छ । आत्मनिर्भर लघुवित्त वित्तीय संस्था लिमिटेडको शेयर मूल्यमा सकारात्मक सर्किट लागेको छ । सबैभन्दा धेरै घट्नेमा डादी ग्रुप पावर लिमिटेडको नौ दशमलव २५ प्रतिशतले घटेको छ ।

कारोबार रकम र कारोबार भएका शेयर संख्याका आधारमा डादी ग्रुप पावर लिमिटेडको सबैभन्दा उच्च देखिएको छ । यो कम्पनीको रु ४६ करोड ६८ लाख ९९ हजार आठ सय पाँच बराबरको आठ लाख ८८ हजार तीन सय १९ किता शेयर किनबेच भएको छ ।

२०८१ मंसिर ०५, गते बुधबार
Wednesday Nov.20, 2024

राज्यपक्षबाट पीडाको सिकार हुनुपर्ने अवस्था नआओस्

शंकरनाथ काफ्ले

पछिल्लो राजनीतिक अवस्थालाई नियालेर हेर्ने हो भने नेताहरु जनताप्राति उत्तरदायी भएर अघि बढनुमा भन्दा विपक्षी र विरोधीहरुको कसरी तेजोवध गराउन सकिन्छ भन्ने जोखाना नै हेरेर बसिरहेका छन् कि जस्तो देखिन्छ । सरकारमा जानु भनेको मुलुक र जनताको अधिकतम भलो कसरी गर्न सकिन्छ भन्ने सोचेर सबैको मन जित्ने गरी कार्य गर्नुपर्ने हो तर जो सरकारमा जान्छ उसले जनताको चाहना र भावनाअनुसार के-के काम गर्नुपर्दछ भनेर कार्ययोजना बनाउनुमा भन्दा को-को आफ्ना विरोधीहरु हुनु, कस-कसले आफ्नो विरोध गर्दै छ, भोलिका दिनमा कस-कसले आफूलाई अन्त्यारोमा पार्न सक्छ ? भन्नेजस्ता पात्रहरुको खोजी गर्दै त्यसको भएका-नभएका कुण्डलीहरु खोतलेर मानमर्दन गर्ने प्रयास गरिरहेको नै पाइन्छ । पछिल्ला दुई-तीनवटा सरकारका व्यवहारलाई हेरीयो भने पनि यी तथ्यहरु पुष्टि हुँदै आइरहेका छन् । एउटा सरकार बन्छ, अर्कोलाई कसरी समाप्त पार्ने भन्ने दाउ सुरु हुन्छ ।

सरकारको समर्थक भएर बसेको अवस्थामा जो जस्तोसुकै व्यक्ति पनि असल र महान् हुने र त्यही व्यक्ति विपक्षीमा पुगे भने त्यसलाई कसरी समाप्त पार्ने भनेर उपाय खोजिरहेका हुन्छन् । हामीले वर्तमान संसदकै २ बसें कार्यकालमा विभिन्न नाटकहरु मञ्चन भएका देख्यौं । शुक्रमा प्रचण्डको नेतृत्वमा एमालेसहितको सरकार बन्यो । उक्त सरकारको गठनपछि नेपाली काग्रेसले प्रचण्डको उछितो काट्ने कार्य गरे ।

उनीहरूको बोली र टिप्पणी हेर्दा अब कहिल्यै पनि माओवादीसँग कार्यगत एकता हुँदैन भन्ने लाग्थ्यो, एकाएक प्रचण्डले एमालेलाई छोडेर काग्रेसको सहयोगमा आफ्नो सरकारलाई निरन्तरता दिन पुगे । प्रचण्डले आफ्नो साथ छाड्नसाथ एमालेले प्रण्डलाई भन्नुसम्म भने । समय यस्तो आएको थियो कि अब जीवनमा कहिल्यै माओवादी र एमाले मिलेर सरकार बनाउने छैनन् भन्ने । ती समयमा नेताहरुको मुखबाट निस्केका बोलीका वाणहरु जनताले आफ्नो शत्रुलाई पनि प्रयोग गर्न नसक्ने खालका हुन्थे । तर आश्चर्य, प्रचण्डले फेरि काग्रेसको साथ छोडेर एमालेको सहयोगमा सरकारलाई निरन्तरता दिन पुगे । जनता नेताहरुको चरित्र देखेर आजित भइरहेका थिए ।

यसबाट के पुष्टि हुनु पुग्यो भने नेताहरुले एकले अर्कोलाई गरेको गालीगलोज, लगाएका आरोप मात्र नाटक गर्ने । हुँदाहुँदै सधैं एक-अर्कोको प्रमुख प्रतिद्वन्दीका रूपमा रहेका नेपाली काग्रेस र एमाले नाटकीय ढंगबाट बाँकी कार्यकाल मिलेर सरकार बनाउने भनेर मिल्न पुगे । ठूला दुई दलहरु मिलेर समृद्धिको खाका कोर्ने मार्गमा अघि बढेको भए जनता उत्साहित नै हुने थिए । तर उनीहरूको मुख्य एजेन्डा भनेको साना दलहरुमाथि कुन ढंगबाट आक्रमण गर्ने भन्ने तानाबाना बुन्दैमा बितिरहेको छ आजको दिनसम्म ।

यसबाट के स्पष्ट हुन्छ भने, नेताले भनेको कुनै पनि कुरा दिगो र भरपर्दो हुँदैन, के भनेर चर्चीमा आउन सकिन्छ त्यही अभिव्यक्ति दिने गर्दा रहेछन् । साना दल वा नयाँ दलका नेताहरुले पनि ठूला दलका नेताहरुलाई तुच्छ गाली गर्ने सिलसिला रोकिएको छैन, अझै बढ्दै गएको पाइन्छ । भने नै हो भने आजको दिनमा काग्रेस सभापति शेरबहादुरजौले मात्र कसैलाई गालीको शब्द प्रयोग गरिरहनुभएको छैन, प्रधानमन्त्रीलाई पनि राम्रै देखिरहनुभएको छ । नत्र एकले अर्कोलाई नराम्रो मात्र देख्ने हाम्रो राजनीतिक संस्कार नै बनिसकेको छ ।

अघिल्लो सरकारमा राख्पा सभापति रवि लामिछाने उपप्रधान तथा गृहमन्त्री हुनुहुन्थ्यो । उहाँले सधैं ठूला दलले गरेको बेथिति र विसंगतिका फाइलहरु खोल्ने भनेर प्रत्यक्ष चुनौती दिइरहनुभएको थियो । उहाँले सरकारमा रहँदा आफूले उद्धोष गरेअनुसार किन फाइलहरु खोल्न सक्नुभएन भन्ने विषय छुट्टै चर्चाको विषय बन्ला तर आज नयाँ बनेको सरकारले भने उहाँको फाइल खोल्ने कार्य गरेको छ ।

उहाँविरुद्धको त्यो फाइल न्यायको लागि खोलिएको हो

वा राजनीतिक प्रतिशोधको लागि हो भन्ने विषय भोलिका दिनहरूमा स्पष्ट होला तर आज हेर्दा न्यायको लागि भन्दा प्रतिशोधको लागि नै फाइल खोलिएको हो कि भन्ने पनि देखिएको छ । रवि वा राख्पाको वेगले अघिल्लो निर्वाचनमा ठूला राजनीतिक दलहरूलाई नराम्रोसँग भस्काएको थियो । ८४ मा हुने निर्वाचनमा त्यो वेग अझ बढ्ला र राजनीतिमा नयाँ तरंग आई कैयौं नेताहरूलाई सदाको लागि राजनीतिक विश्राम लिन बाध्य बनाउला भन्ने त्रास ठूला राजनीतिक दलहरूमा अवश्य छ ।

यसकारण हामी स्थायी प्रतिद्वन्द्वी भए पनि हामी भाविष्यमा फेरि प्रतिस्पर्धा गर्दै गरौला तर अहिलेलाई छिल निकाल्ने काँडाहरूलाई नै मिलेर समाप्त गरौं भन्ने रणनीतिले ठूला दलहरूको कार्यगत एकता भएकोभैँ देखिन्छ । तसर्थ पहिलो चरणमा रविहरु र दोस्रो चरणमा बालेनहरूलाई आक्रमण गर्ने अभियानमा जुटेको जस्तो पाइन्छ ।

यदि यसो नहुँदो हो त न्यायिक प्रक्रियालाई चुस्त बनाएर जनतामा उज्जेको भ्रमलाई सरकारले समाधान गर्नेतर्फ प्राथमिकता दिइसकेको हुन्थ्यो । आज अनुसन्धानको नाममा संसद्को चौथो ठूलो शाक्ति अर्थात् आफूलाई वैकल्पिक शाक्ति भन्ने पार्टीका नेतालाई पटक-पटक मात्र होइन पटक-पटकको शुंखलामा म्याद थप गरेर हुर्मात् लिने कार्य गर्दैनेथे ।

रविले अपराध गरेको हो वा होइन, त्यो त प्रमाणको आधारमा अदालतले पुष्टि गर्ने नै छ । संविधान र कानुनको पालना गर्नु नागरिकको कर्तव्य हो । आज अनुसन्धानको नाममा महिनाौं एउटा व्यक्तिलाई हिरासतमा राखेर उसलाई मानसिकरूपमा थिलाथिलो बनाउँदै गर्दा भोलि निर्दोष ठहरियो भने त्यसको क्षतिपूर्ति कसले बहन गर्दछ ? यहाँ प्रश्न रविको मात्र होइन एउटा सामान्य मानिस, उसको विरुद्धमा कसैले कपोलकल्पित उजुरी हालिदियो, उजुरीको आधारमा उसलाई प्रहरी हिरासतमा राखियो, उसलाई मानसिक यातना दिइयो भने त्यति बेलासम्म त्यो व्यक्तिको सामाजिक मान, मर्यादा, प्रतिष्ठा सबै लिलाम भैसकेको हुन्छ ।

हाम्रो समाजले व्यक्तिलाई पुर्णक्षको लागि थुनामा राख्यो भनेर सोच्दैन, ऊ अपराधी रहेछ भनेर सोच्छ । त्यसपछि उसको घरपरिवार सबैले विभिन्न खाले तनावको सामना गर्नुपर्ने हुन्छ । पछि प्रमाणले उसलाई निर्दोष भन्ना । ऊ छुट्टला पनि । ऊ फर्किएर समाजमा आइसकेपछि के उसको गुमेको इज्जत फेरि पुनर्स्थापना हुन्छ ? के उसले आफूलाई पहिलेको जस्तो कर्म बनेर आफ्नो जिम्मेवारीहरु कुसलतापूर्वक सम्पादन गर्न सक्छ ? कदापि सक्दैन ।

त्यो र त्यस्ता व्यक्तिको त्यो स्वतन्त्राको भरपाई राज्यले कसरी दिन्छ ? 'नहुनु थियो भयो', भनेर आफ्नो कमजोरीलाई हल्का पाराले लिइन्छ, जसको कारण कैयौं निर्दोष व्यक्तिको आत्महत्यासम्म गर्न पुगेका घटनाहरु यत्रतत्र सुने गरिएको छ । तसर्थ यस्ता कुरामा ध्यान दिएर अनुसन्धानको मोडललाई परिवर्तन गर्नुपर्ने बेला आएको छ । राज्यले कुनै पनि व्यक्तिको कुनै पनि बहानामा मानवअधिकारको हनन नहोस् भन्ने कुरामा दृढ हुनुपर्दछ । सभ्य मुलुक त्यसलाई मानिन्छ, जसले मानवअधिकारको उच्च सम्मान गर्दछ । मानवअधिकार प्रत्येक व्यक्तिको अधिकारसँग जोडिएको विषय हो । मानवअधिकारको सफल कार्यान्वयन गर्ने मुलुक वा समाजमा सरकार मात्र होइन नागरिक पनि जिम्मेवार हुने गर्दछन् । के बोल्ने, के नबोल्ने, के भन्ने, के नभन्ने ? भन्ने विषयमा नागरिकहरु सजग हुने गर्दछन् । सामान्य शब्दमा बुझ्नुपर्दा मानवअधिकारलाई सम्मान गर्नेहरुले विरोधीलाई पनि शिष्ट र सभ्य भाषाले आलोचना गर्ने गर्दछन् । गालीगलोज र विरोधीको मानमर्दन गर्नुपर्दा पनि मानिसहरु आत्मलानिको अनुभूति गर्ने गर्दछन् ।

यस्तै अभ्यास राज्यले पनि गर्ने गर्दछ । यसकारण मानवअधिकार प्रत्याभूत भएको मुलुकमा पीडितले मात्र होइन स्वयं अपराधीहरुले समेत आफ्नो सामाजिक सुरक्षाको अनुभव गरिरहेका हुन्छन् । नेतृत्वले बोल्ने शैली र गर्ने व्यवहारको सिको नागरिकले गरिरहेका हुन्छन् । आज हामीले हाम्रा नेताहरूलाई कस्ता-कस्ता उपमाहरु प्रदान गरिरहेका छौं । भोलिको दिनमा प्रधानमन्त्री बन्न सक्ने सम्भावना भएका नेपाली काग्रेसका महामन्त्रीलाई गर्ने गरेको गाली, अन्य नेताहरूलाई भने गरेको कुपु, लगाउने गरेको कपोलकल्पित लान्छनाहरु यति तुच्छ छन् कि कुनै दिन उहाँहरु राज्य सञ्चालनको जिम्मेवारीमा पुग्दा मानिसले शुक्रमै घृणा र अविश्वासको भावनाले हेर्ने गर्दछन् ।

भरखर मात्रै पूर्व-मुख्यसचिव निर्दोष प्रमाणित

हुनुभयो, हिजो प्रधानन्यायाधीशहरूलाई शुंखलाबद्धरूपमा महाअभियोगको ढण्डाले हानियो, न प्रमाणित गर्न सकियो । तर राज्यले लहड र प्रतिशोधको आधारमा त्यस्ता व्यक्तिको जीवनमाथि खेलबाड गर्‍यो ।

न पीडितले न्याय पाए, न पीडा दिनेले कुनै क्षतिपूर्ति व्यहोरे । के यही हो हाम्रो संविधानले प्रदान गरेको नागरिकको हक ? विपक्षी वा विरोधीलाई देख्दा वा उनीहरूको व्यवहारलाई हेर्दा रिस उठ्ला तर जिम्मेवार व्यक्तिको सार्वजनिक स्थलमा बोल्ने भाषा शिष्ट हुनै पर्दछ । अशिष्ट भाषाको प्रयोगले समाजमा द्वन्द्व मात्र बढ्ने गर्दछ । द्वन्द्वले कसैको हित गर्दैन । नेताहरूको भाषा सभ्य भयो भने नागरिकको भाषा पनि सभ्य हुन्छ । आज सामाजिक सञ्जालमा हनुवाको भरमा जुन अभद्र शब्दहरु प्रयोग भइरहेका छन् र ती अभद्रता अझ बढ्दै गाने अवस्थामा रहेकोले त्यसलाई सभ्य बनाउन शुक्रमा नेताहरूले नै आफ्नो बोली र व्यवहारमा संयमता अपनाउनुपर्दछ ।

नेपालको संविधानले मानवअधिकारको विषयलाई महत्त्वका साथ सम्मान गरेको नै पाइन्छ । संविधानको धारा २५ मा राष्ट्रिय मानवअधिकार आयोगको सम्बन्धमा विशेष व्यवस्था गरेको मात्र नभई संविधानको भाग ३ मा मौलिक हक र कर्तव्यको व्यवस्था गरी मानवको मानवअधिकारको सम्बन्धमा राज्य गम्भीर बन्ने संकल्पसमेत बोकेको मान्न सकिन्छ । संविधानको धारा १६ ले व्यक्तिलाई सम्मानपूर्वक बाँच्न पाउने हक प्रदान गरेको छ ।

व्यक्तिको सम्मानपूर्वक बाँच्न पाउने हक कार्यान्वयनको लागि राज्य पक्ष भने कति जिम्मेवार छ भने कुराको अध्ययन हुनु आवश्यक हुन्छ । हामी बहुदलीय प्रजातान्त्रिक अभ्यास अवलम्बन गर्दै आइरहेका छौं । यो व्यवस्थामा राजनीतिक दलहरु बलियो बनेर सरकारमा पुगे उपाय खोजिरहेका हुन्छन् । राजनीतिक दल बलियो बन्नको लागि कि त जनताको मन जित्ने गरेर कार्य गर्न सक्नुपर्दछ कि त विपक्षीलाई उठ्न नदिने गरेर विभिन्न तानाबाना बुन सक्नुपर्दछ ।

संविधानको धारा २० ले न्यायसम्बन्धी हक प्रदान गरेको छ, जसको उपधारा १ मा कुनै पनि व्यक्तिलाई पक्राउ भएको कारणसहितको सूचना नदिई थुनामा राखिनेछैन भनेर स्पष्ट व्यवस्था गरेको छ । त्यस्तै उपधारा ३ मा पक्राउ गरिएको व्यक्तिलाई पक्राउ भएको समय तथा स्थानबाट बाटोको म्यादबाहेक चौबीस घण्टाभित्र मुद्दा हेर्ने अधिकारीसमाक्ष उपस्थित गराउनुपर्नेछ । आशंकाको भरमा मात्र व्यक्तिलाई गिरफ्तार गर्दा पछि निर्दोष ठहरियो भने उक्त व्यक्तिको लागि राज्य पीडक ठहरिनेछ । राज्य पीडक भयो भने व्यक्ति कि त आत्महत्या गर्दछ, कि त विद्रोही, कि त आतंककारी हुने गर्दछ । तसर्थ राज्यको जिम्मेवारी हो-व्यक्तिको अधिकारको रक्षा गर्ने ।

दश अपराधी छुट्टा तर एक निर्दोषले सजाय नपाओस् भन्ने सिद्धान्तलाई राज्यले महत्त्वका साथ हेर्नुपर्दछ । कुनै व्यक्तिको विरुद्धमा उजुरी परेको छ भने त्यसको सूक्ष्म अनुसन्धान गरेर दोषी नै ठहरिनेजस्तो भयो भने पक्राउ गरी तत्काल अदालतमा उपस्थित गराउनुपर्दछ र अदालतले पनि छिटोभन्दा छिटो न्यायिक प्रक्रियालाई अघि बढाउनुपर्ने हुन्छ । कानुनका विभिन्न तानाबानाहरु बुनेर व्यक्तिलाई मानसिक पीडा दिनुहुँदैन ।

संविधानले तत्काल प्रचलित कानुनले सजाय नहुने कुनै काम गरेबापत कुनै व्यक्ति सजायभागी हुनेछैन र कुनै पनि व्यक्तिलाई कसुर गर्दाको अस्थामा कानुनमा तोकिएभन्दा बढी सजाय दिइनेछैन भनी व्यवस्था गरेको छ । यहाँ तहकिकातको लागि थुनामा बस्नुपर्ने वा थुनामा राख्ने कार्यलाई सजाय मान्ने कि नमान्ने ? भन्ने प्रश्न उठ्छ । कैदी सर्वेक्षण गर्दा उनीहरूले दोषी करार भएर कैदी जीवन बिताउनुभन्दा तहकिकातको लागि थुनामा बस्नुपर्दाको पीडा भयावह हुने गरेको बताउने गर्दछन् ।

कसुर प्रमाणित नभएसम्म कसुरदार मानिनेछैन भनी संविधानमा व्यवस्था गरिएको छ तर आजको हाम्रो अभ्यासले पक्राउमा पर्नुलाई नै कसुरदार मान्ने गरेको छ । तसर्थ फौजदारी न्यायको सिद्धान्तलाई मानवअधिकारसँग जोडेर अभियोजन, अनुसन्धान र पुपक्षको विद्यमान कैयौं कार्यविधिलाई परिमार्जन गर्नुपर्ने बेला आएको छ । अन्यथा भाविष्यमा राजनीतिक प्रतिस्पर्धा, सामाजिक कुसल, छाडा प्रवृत्ति, अहंवाद, पूर्वाग्रही भावनालगायतका कारणले हजारौं व्यक्ति स्वयं राज्यपक्षबाट हिंसा र पीडाको सिकार हुनुपर्ने अवस्था दोहोरिरहनेछ ।

(लेखक काफ्ले अधिवक्ता हुनुहुन्छ ।) समाचारपत्रबाट

आलु र धान जोन सञ्चालन समन्वय समिति गठन

भैरहवा । प्रधानमन्त्री कृषि आधुनिकीकरण परियोजना परियोजना कार्यान्वयन एकाइ, रूपन्देहीअन्तर्गत रूपन्देहीमा सञ्चालन भएको आलु जोनको आलु जोन सञ्चालन समन्वय समिति तथा नवलपरासी पश्चिममा सञ्चालित धान जोनको धान जोन सञ्चालन समन्वय समिति गठन गरिएको छ । २०८१ मंसिर ४ गते भैरहवा तथा परासीमा एक कार्यक्रमको आयोजना गरी समिति गठन गरिएको हो ।

कार्यक्रमका अध्यक्ष नारायण काफ्ले, वरिष्ठ कृषि अधिकृत, प्रधानमन्त्री कृषि आधुनिकीकरण परियोजना, परियोजना कार्यान्वयन एकाइ, रूपन्देही भैरहवामा भएको कार्यक्रममा प्रमुख अतिथि कृषि ज्ञान केन्द्र रूपन्देहीका प्रमुख शिव अर्याल तथा विशेष अतिथिको रूपमा क्वारेन्टिन कार्यालय भैरहवाका प्रमुख श्री शालिकराम पौडेल रहेका थिए । परासीमा भएको कार्यक्रममा रूपन्देहीमा आलु जोन कार्यक्रम कार्यान्वयन भएका ७ वटा स्थानीय तहका विभिन्न वडाहरूमा रहेका कृषि सहकारी संस्था तथा कृषक समूहबाट प्रतिनिधि छनौट भइ समिति गठनको लागि आएका थिए । कार्यक्रममा शुद्धोधन गा.पा-५ मा रहेको महाकल्प कृषि सहकारी संस्थाका अध्यक्ष चिन्तामणि खरेलको संयोजकत्वमा ३ महिला सदस्यसहित ९ सदस्य समिति चयन गरेको छ ।

त्यस्तै गरी धान जोन सञ्चालन समन्वय समिति गठन

कार्यक्रममा नवलपरासी पश्चिममा धान जोन कार्यक्रम कार्यान्वयन भएका २ वटा स्थानीय तहका विभिन्न वडाहरूमा रहेका कृषि सहकारी संस्था तथा कृषक समूहबाट प्रतिनिधि छनौट भई समिति गठनको लागि आएका थिए । कार्यक्रममा सुनवल नगरपालिका-२ मा रहेको समावेशी कृषि सहकारी संस्थाका अध्यक्ष धनमाया गौतम क्षेत्रीको संयोजकत्वमा ४ महिला सदस्यसहित ९ सदस्य समिति चयन गरेको छ । आलु जोन सञ्चालन समन्वय समितिको संयोजक रूपमा चयन भएका चिन्तामणि खरेलले जोन कार्यक्रमलाई सफल बनाउन लागि सबै सदस्यहरूसँग समन्वय गरी कार्य गर्ने प्रतिबद्धता जनाए । त्यस्तै धान जोन सञ्चालन समन्वय समितिमा चयन भएकी धनमाया गौतम क्षेत्रीले धान जोन कार्यक्रमलाई उत्कृष्ट जोनको रूपमा

विकास गर्न सबै सरोकारवालासँग समन्वय गरी कार्यालयलाई पूर्णरूपमा सहयोग गर्ने प्रतिबद्धता व्यक्त गरेको थिइन ।

दुबै कार्यक्रममा अध्यक्षता गरेका प्रधानमन्त्री कृषि आधुनिकीकरण परियोजना, परियोजना कार्यान्वयन एकाइ, रूपन्देहीका प्रमुख नारायण काफ्लेले नयाँ चयन भएका आलु जोन तथा धान जोन सञ्चालन समन्वय समितिका संयोजक तथा सदस्यहरूलाई बधाई तथा सफल कार्यकालको शुभकामना व्यक्त गर्दै समितिले जोन क्षेत्र कार्यक्रम सञ्चालन गर्न महत्वपूर्ण योगदान गर्न सक्ने भएकाले सबै सदस्यहरु एकताबद्ध भएर उन्नत प्रतिस्पर्धुर अवलम्बन गरी कार्य गर्ने प्रतिवद्धता जनाए । यसैमा समाधान गर्न अग्रसर भएर लाभ सुझाव प्रदान गरी कार्यक्रमको सम्पान गरेका थिए ।

ਫੋਨ: ੯੮੫੭੦੫੮੮੧੩, ੯੮੦੭੧੮੦੮੧੩

